

den højtærede Minister og den ærede Ordfører mene, at der skulde være fuld Overensstemmelse imellem, hvad Folketingets Finansudvalg her har udtalt og hvad Formanden for Landstingets Finansudvalg har udtalt. Der er den store Forskel, at Folketingets Finansudvalg har udtrykt sig ganske positivt, idet det har sagt, at man, bortset fra et enkelt Punkt, ikke finder, at der med Rette kan rettes nogen Bebrejdelse mod Gesandten eller mod Udenrigsministeren, hvorimod Formanden for Landstingets Finansudvalg har udtalt sig ganske negativt om den samme Sag. Han siger: „De, der have gjort sig bekendt med Sagen, saaledes som denne nu er oplyst for Udvalgene, maa indrømme, at den mod Gesandten rettede Beskyldning for Tvetydighed og Tvetungethed ikke længere kan fastholdes“. Altsaa den eneste Indrømmelse, som Formanden for Landstingets Finansudvalg gør i denne Sag, er, at disse Udtryk, som jeg i sin Tid brugte, ikke længere kunne fastholdes, men derfra og til en positiv Erkendelse af, at baade Gesandten og Ministeren have forholdt sig rigtigt i dette Spørgsmaal, er der dog et Stykke Vej.

Jeg vil endnu ogsaa gøre opmærksom paa, at de frikonservatives Ordfører i Landstinget udtrykkelig nævnedes, at „det vakte Forbavselse her i Landet, at et lige lydende Dementi ikke samtidig fremkom i „Lokal-Anzeiger““. Han sluttede sine Udtalelser paa dette Punkt med at sige: „Tilbage staar det Faktum, at et fejlagtigt Referat af en dansk Gesandts Ord har vakt og maatte vække pinlig Opmærksomhed her i Landet, og dette bør ikke gentage sig.“ Jeg finder, at der er en ikke ringe Forskel paa den Maade, hvorpaa Folketingets og Landstingets Finansudvalg have stillet sig til denne Sag. Det viser, at der vedblivende er delte Meninger om den, og det vedbliver der vistnok at være.

Dinesen: Det er det ærede Medlem selv, der ved sin egen Optræden har jævntillet sig med Holstein-Ledreborg. Jeg ser ikke, at der er nogen væsentlig Forskel paa den Optræden, som det ærede Medlem har tilladt sig ved forskellige Lejligheder, naar Talen var om udenrigsministerielle Forhold, og den, som Holstein-Ledreborg i sin Tid tillod sig. Der ligger utvivlsomt en lige saa oppositionel Karakter bag den ene Rigsdagsmands Optræden som bag den andens.

Krabbe: Der er en Ytring, som blev fremsat af det ærede Medlem for Skander-

borg Amts 1ste Valgkreds (Fraenkel) og til Dels af den højtærede Minister, der giver mig Anledning til at stille det Spørgsmaal om Konsulatafgifterne ganske klart. Der er talt om, at det var heldigt i mange Tilfælde, at de udsendte Konsuler, der oppebære Afgifter til Statskassen, kunne eftergive disse Afgifter. Der vil jeg bederindret, at Sammenhængen er den, at en udsendt Konsul, der oppebærer Afgifter til Statskassen, er ligesom enhver anden Embedsmand, der oppebærer Afgifter, i det Stykke en Kasseembedsmand og har som saadan den Forpligtelse at tage denne Afgift, og det er ganske uberettiget, naar han eftergiver den. Hvis det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds i sin Embedstid som udsendt Konsul har eftergivet Afgiften, har han givet efter for en god Følelse, men han har ikke tænkt skarpt paa, hvad hans Embede medførte. Hans Embede medførte den Pligt at oppebære den Afgift og indbetale den til Statskassen. Saadan er det, og hvis man, som den højtærede Minister syntes at billige, vil have Forholdet ordnet saadan, at ogsaa udsendte Konsuler skulle være i Stand til at eftergive Afgifter, saa skal man ikke sætte en Bestemmelse ind, hvorefter der kan gøres Undtagelser fra Tariffen, men saa skal man foreslaa en Bestemmelse, ifølge hvilken den udsendte Konsul, uagtet han skal oppebære Afgifter til Statskassen, er berettiget til, naar han synes det, at eftergive denne Staten tilfaldende Indtægt. Hvis ærede Medlemmer eller den højtærede Minister stiller noget saadant Forslag, vil jeg for mit Vedkommende være tilbøjelig til at tro, at det vilde være en ganske fornuftig Foranstaltning. Men man kan ikke naa det ved det Forslag, der er gjort i det foreliggende Lovforslag, nemlig at gøre Undtagelser fra den udsendte Konsuls Forpligtelser til at oppebære Afgifter.

H. L. Møller: Til det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) vil jeg gerne sige, at jeg antager, at det ærede Medlem vil indrømme, at naar Grev Holstein-Ledreborg's Optræden i sin Tid ved de Lejligheder, som det ærede Medlem tænkte paa, vakte saa meget Mishag, var det, fordi han jævnlig benyttede Lejligheden til at mistænkeliggøre den danske Regerings udenrigspolitiske Hensigter . . .

Formanden: En Debat om det Forhold vil vist være temmelig unyttig i Fol-